

HARLINGEN-TERSCHELLING

ROEIRACE

1975 - 2025

JUBILEUMUITGAVE

Foto: Ferdy Houtstra

Op vrijdag 30 mei verschijnen er 146 sloepen aan de start. De eerste start is om 15.00 uur en de laatste groep vertrekt om 16.05 uur. De eerste sloepen worden - afhankelijk van de weersomstandigheden - rond 19.00 uur in de haven van Terschelling verwacht.

De volledige startlijst is terug te vinden op htroeien.nl.

Deze jubileumeditie van de HT-krant is mogelijk gemaakt door de Terschellinger Roeivereniging.

HT Roeirace: 50 jaar sport, strijd en traditie

Wat begon als een eenmalige oversteek is uitgegroeid tot een van de bekendste sloeproeiwedstrijden van Nederland: de HT Roeirace. In 1975 werd ter ere van het 100-jarig bestaan van de Hogere Zeevaartschool Willem Barentsz voor het eerst de 34 kilometer van Harlingen naar Terschelling geroeid. Twee sloepen, bemand door studenten en een team van Terschelling, namen het tegen elkaar op. De prestatietocht bleek direct een strijd.

In de jaren daarna groeide het evenement uit tot een jaarlijkse traditie. In 1978 kreeg de tocht een officieel wedstrijdelement en sinds 1982 vindt de race elk jaar plaats op de vrijdag na Hemelvaartsdag. Ook vrouwenploegen mochten vanaf dat jaar meedoen.

De HT is berucht om zijn zware omstandigheden. Roeiers trotseren stromingen, getijden en soms onstuimig weer. In 2013 moest de race zelfs worden afgelast.

In 2025 is het 50 jaar geleden dat de eerste HT geroeid werd, en de 49ste editie. Een halve eeuw sportiviteit, strijd en kameraadschap op de Waddenzee, die roeiers uit alle windstreken dichterbij elkaar bracht. Een halve eeuw ook waarin de HT uitgroeide tot een icoon binnen de sloeproeierwereld.

“Zo kun je snel schakelen”

De verschillende petten van Dirk de Boer

Het zijn drukke dagen voor Dirk de Boer, sinds 2015 voorzitter van het HT-bestuur. Want heeft hij normaliter zijn handen al vol aan het evenement, dit jaar komen er nog een aantal uitdagingen bij. Zo zijn er natuurlijk de feestelijkheden rond het 50-jarig jubileum en doen er, mede vanwege deze mijlpaal, maar liefst 146 sloepen mee. Maar onlangs werd ook bekend dat per 1 mei van dit jaar de Werkhaven gesloten werd. De kade bleek namelijk in dusdanig slechte staat dat er een onveilige situatie was ontstaan. “Zul je altijd zien: een recordaantal sloepen en minder ruimte. Nou ja, dat lossen we ook wel weer op.”

Want Dirk laat zich niet snel gek maken en denkt vooral in oplossingen. “Het was natuurlijk even schrikken toen we hoorden dat we de Werkhaven niet konden gebruiken. Maar er was niet gelijk paniek hoor. Ik heb regelmatig een gezamenlijk overleg met Rijkswaterstaat Noord Nederland, de havendienst en het havenprojectteam van de gemeente. We bekijken samen wat er kan en wat er niet kan. En wat de uitkomst ook is, daar moeten wij als HT-organisatie letterlijk en figuurlijk omheen manoeuvreren.”

Het helpt al dat de start van de HT-race dit jaar relatief laat is. “De eerste start is om drie uur en de laatste om vijf over vier. Dat betekent dat de eerste sloep rond kwart voor zeven, zeven uur binnenkomt, en de laatste rond half negen. We verwachten daarom dat de roeiers na de finish het liefst meteen door willen varen om de sloep aan te leggen.” Inmiddels is er ook een alternatieve locatie gevonden voor de feesttent. “We hebben voorgesteld om de tent bij het Lang Parkeren neer te zetten. Dat vond de gemeente gelukkig ook een goed idee. De tent kan nu gewoon op de haven staan, wat toch de beste plek is.” Met een lach: “Al heb ik daar eigenlijk niks mee te maken, want het feest wordt geregeld door de Roeivereniging. Daar werken we trouwens supergoed mee samen, dat mag gerust benoemd worden.”

Ook binnen het HT-bestuur, dat bestaat uit vier leden van Terschelling en twee uit Harlingen, wordt goed samengewerkt, benadrukt Dirk. “Naast mijzelf zijn dat de eilanders Irene de Heer, Gerda de Beer-van Rijn en Gerard Kerbert, en de Harlingers Sylvester de Hoo en Simon Klinkenberg.” Dirk zit erbij sinds 2015. “Eind 2014 gaf de toenmalige organisator van de HT-race, Kees Jan van Beek uit Rotterdam, aan dat hij wilde stoppen. Hij had het vijftien jaar gedaan, dat is natuurlijk best lang. Hij wilde graag dat mensen van Terschelling het over zouden nemen, maar er stond niemand op. Toen heb ik het opgepakt en heb ik wat mensen bij elkaar gezocht, zoals Frans Breek uit Harlingen, een fervent roeier, die meteen enthousiast was. Hij is helaas in 2021 overleden. Van Terschelling waren het destijds Jan van Rees en Nienke de Vries. Vervolgens is er een Stichting HT-Roeirace opgericht en heeft Brent Kok in samenspraak met ons een nieuw logo ontworpen. Ook zijn we doorgegaan met het maken van de HT-krant, die inmiddels vervangen is door onze vernieuwde HT-Roeirace website.”

Heeft Dirk zelf eigenlijk ook geroeid? “Zeker! Ik heb drie keer aan de HT meegedaan met de *Blue Whale*, een eilanderteam. Ik weet dus wat het is en hoe zwaar het is. Maar als gezagvoerder van het betonningsvaartuig Terschelling, het begeleidend schip tijdens de wedstrijd, werd ik al snel benoemd als wedstrijdleider. Het betekent dat ik tijdens de HT drie verschillende petten op heb: voorzitter van het bestuur, wedstrijdleider en gezagvoerder. Dat werkt prima, want zo kun je heel snel schakelen. Bovendien ken ik iedereen, en iedereen kent mij.” Of hij niet te veel taken heeft? “Och nee, zo zit ik nou eenmaal in elkaar.” Lachend: “Ik sta erom bekend dat ik nogal veel bel. Maar ja, dan is het maar weer geregeld.”

Terugblik door Maarten Harms

Zaterdag 21 juni 1975 roeien de sloepen *De Rijk* en *Houtman* van Harlingen naar Terschelling. Een lange tocht over een grote zee. Na aankomst krijgt het team een beker, de stuurlieden en roeiers een medaille, en een hand van de burgemeester. Ik was erbij.

Vrijdag 30 mei 2025 racen 146 sloepen, waaronder *De Rijk* en *Houtman*, naar het Schuitengat. Een armada van sloepen, volgboten, begeleidingsschepen, waterpolitie, KNRM, en prachtig zeilende platbodems beweegt zich als een reusachtige anaconda over de Waddenzee. Voor de roeiers en roeisters is het belangrijkste: halen we op tijd de kentering? Vermoeidheid vraagt het uiterste van de bemanning. De stuurman moet zijn kunde waarmaken. Het geluid van het enthousiaste publiek wordt harder. Met de laatste inspanning wordt de bevrijdende finish bereikt. Emoties krijgen de overhand. Vreugde, tranen van geluk, wellicht ongeloof. Naar de achtergrond verdwijnen de pijn en de blaren in handen en op het zitvlak. Het muziekorkest vergroot de sfeer in de haven, waar de sloepen liggen afgemeerd. Er wordt ook gevloekt en gezworen deze ellende “nooit meer” te zullen en willen meemaken. Meestal eindigt dit “nooit” nog voor de eerste lentekriebels. De HT is verslavend. Ik mag erbij zijn.

Foto: Jacoba de Graaf

Verwondering en bewondering overvallen mij. Wat is er tussen die twee data allemaal ontstaan?

Sloeproeien is in Nederland uitgegroeid tot een serieuze sport met duizenden leden. 28 wedstrijden verspreid over het gehele land zorgen voor interessante en spannende competities. De Federatie Sloeproeien Nederland, waarbij 247 roeisloepen staan geregistreerd, stimuleert en ondersteunt op actieve wijze het sloeproeien, organiseert het nationale sloeproeikampioenschap en stelt in het kader van het project 'Kuiken in een krat' aan een startende roeisloepvereniging de sloep Kees Kuiken voor een jaar ter beschikking.

Door een dreigend tekort aan roeisloepen in 1989 ontwierp en bouwde Kees Kuiken, leraar aan de zeevaartschool, een polyester whaler, de *Cornelis Douwes*. Het werd een groot succes. In 2025 gaat de vijftigste sloep te water. Daarmee vormen de Kuikensloepen de grootste eenheidsklasse in Nederland. Een bijzonder resultaat dankzij de inzet van roei(st)ers, de talrijke vrijwilligers op Terschelling, in Harlingen en in de talrijke plaatsen met sloeproeiactiviteiten, de medewerking van bedrijven, instanties en sponsors en uiteraard de uitdaging van de Koninginnerace, die je geroeid moet hebben.

Haal op, Gelijk! voor de komende HT's!

P.S. Is er nog wat aparts te melden? Zeker!
Een team met ondeugende boys had een fameuze manier bedacht om de C-waarde in hun voordeel te laten meten.

Echter, via de tamtam bereikte het gerucht de HT-commissie. De bewuste sloep werd in de gaten gehouden en ter controle uit het water gehaald. Het bleek dat in de achtersteven een spleet was gemaakt, waarin een plaat was aangebracht, die snel werd losgemaakt en onmiddellijk zonk. Logisch gevolg: het team kwam niet in de uitslag voor. Van hun advocaat kreeg de commissie brieven, die onmiddellijk ongelezen door de papierversnipperaars gingen.

Op 2 december 1994 werd een dringend bericht ontvangen dat een bezoek aan Leeuwarden heel dwingend was. Op 21 december schreef de Arrondissementsrechtbank: "De president is dan ook voorhands van oordeel dat de Stichting noch de overeenkomst tot deelname aan de race in strijd met de redelijkheid en billijkheid heeft uitgevoerd, noch onrechtmatig jegens de roeiteam heeft gehandeld, zodat de vordering van het roeiteam dient te worden afgewezen". "Veroordeelt eisers in de kosten van geding tot aan de uitspraak van dat vonnis aan de zijde van gedaagde, begroot op f 330,- aan griffierechten." Was de uitspraak negatief zijn geweest, dan... ?

Maarten Harms,
Organisatie HT-race
1975-1999

Van kroegpraat tot legendarische race: Het ontstaan van de HT

Wat tegenwoordig een van de zwaarste en meest prestigieuze roeiraces van Nederland is, begon vijftig jaar geleden als een wilde ingeving aan de bar. Hessel van der Kooij en Jetze de Beer waren erbij, in de OKA18, de befaamde bar waar eilanders en zeevaartschooljeugd elkaar regelmatig troffen.

Hessel was daar diskjockey. "Het was altijd een bonte mix van Terschellingers en jongens van de zeevaartschool", vertelt hij. "En ja, dan ontstonden er natuurlijk uitdagingen. Roeiers van de zeevaartschool daagden ons uit, en wij gingen de strijd graag aan. Wie roeit als eerste van Harlingen naar Terschelling?"

De eerste HT-race was dus een weddenschap, en eerder een klucht dan een strak georganiseerde sportwedstrijd - althans, voor de Terschellingers. Toch wilden de eilanders niet verliezen. Hun team bestond uit mannen die hun kracht dagelijks gebruikten: op de dijk, in het bos, bij het laden van schepen. "Wij waren gewend om te sjouwen", zegt Jetze. "De jongens van de zeevaartschool zaten vooral achter de boeken. Dat gaf ons toch wel een streepje voor." De omstandigheden tijdens die eerste oversteek waren allesbehalve ideaal.

Het waaide stevig, de stroming was verraderlijk. "We waren daarnaast veel te vroeg in het Schuitengat," vertelt Hessel. "We moesten nog een flink stuk tegen de stroom in. Toch voelde het voor ons niet meer dan een gewone werkdag." Ze wonnen de weddenschap met gemak.

Een markant figuur in het Terschellinger team was stuurman Jaap Roos, vader van Frederika en Edith (zie verderop in deze krant). Een man die altijd voor de winst ging. "Verliezen kwam niet in zijn woordenboek voor," zegt Jetze. "Hij was bloedfanatiek. Maar hij had ook een klein hartje. Soms zat hij ineens te grienen in de boot. Van blijdschap, van trots. Vooral als we de haven binnenkwamen na de race. Vroeger keek je daar raar van op. Een man die huilt? Maar iedereen was gek op hem, het waren prachtige tijden."

Dat uitgerekend die avond in de kroeg zou leiden tot een race die nu deelnemers uit binnen- en buitenland trekt, hadden ze nooit kunnen denken. "Maar ja", besluit Jetze, "het mooiste begint vaak met een geintje."

Terschellinger sloepen

Meer dan honderd jaar geleden gebouwd als reddingssloep, heeft *De Rijk* uiteindelijk haar plek gevonden bij het Maritiem Instituut Willem Barentsz. Daar deed ze jarenlang dienst als opleidingssloep tijdens de roeilessen, die destijds nog vast onderdeel van het curriculum waren. In 1975 stak ze samen met de *Houtman* voor het eerst de Waddenzee over.

Nu, vijftig jaar na die allereerste HT-race, wordt *De Rijk* nog steeds ingezet voor de opleiding van beginnende roeiers. Niet langer in het reguliere lesprogramma, maar als wedstrijdroeisloep voor eerstejaars studenten van de WBS. Naast het roeien leren de eerstejaars studenten ook het onderhouden van de sloepen, wat tijdens de winterstop gebeurt.

Net als vorig jaar zal het team van *De Rijk* dit jaar gehuld zijn in de kleuren van de Groninger rederij Danser van Gent. Met een gemengd team stappen wij vol enthousiasme in voor deze bijzondere editie van de HT-race.

We hebben er ontzettend veel zin in!

Doeke Doeksen

In 1981 laat Gemeentewerken voor het eerst hun zelf gerestaureerde 8-mans sloep *Doeke Doeksen* te water. Hier gaat nog een verhaal aan vooraf. Om deze op Terschelling te krijgen had nog heel wat voeten in aarde. De sloep lag namelijk eerst in de haven van Vlaardingen bij de plaatselijke roeivereniging (waarschijnlijk het Zeekadetkorps) en was daar al een tijd gezonken. De sloep werd vervoerd naar Hoek van Holland en heeft daar enige tijd op de steiger gelegen. Uiteindelijk werd de rotte sloep naar de marinehaven in Den Helder vervoerd. Betonningsschip Terschelling kwam daar ook geregeld en uiteindelijk is de sloep onder het gezag van Hugo Gorter naar het eiland verscheept. De eerste opmerking was: "Wat moeten we met nog zo'n wrak op Terschelling, er zijn er al genoeg!"

Maar het model van de sloep was nog prachtig. De mannen van Gemeentewerken begonnen onder leiding van Haaie Honderd aan het opknappen van de voormalige reddingssloep. Er kwamen nieuwe spanten, gangen, doften en drijfkasten. Het was maanden werk maar het resultaat was ernaar. De sloep kreeg de naam *Doeke Doeksen* naar de naam van de voormalig directeur Gemeentewerken. Haaie Honderd restaureerde nog meer sloepen, onder andere de *Karachi* (nu *Blue Whale*), de *Noach* en de *Abel Tasman*. De *Doeke Doeksen* is waarschijnlijk afkomstig van het opleidingsschip *Nederlander* en had voorheen ook deze naam (1976-1980).

Sinds enkele jaren is de sloep bemand door een damesteam, van wie er nog enkele op het gemeentehuis werken. De rest is aangevuld

Foto: Edwin Pasman

Foto: Jacoba de Graaf

met andere enthousiaste eilander dames.

Er staan afwisselend twee sturen aan het roer waarvan één man. De connectie met de gemeente is er dus nog wel. Door de jaren heen is de sloep wel wat aangepast aan de dames en een stuk lichter geworden. De sloep is nog steeds van de Gemeente Terschelling en zij sponsoren ons waar het kan. En wij roeien met plezier in deze stabiele sloep. Weliswaar eindigen we bijna nooit in de hoogste regionen maar de prestatie, het plezier in het roeien en de gezelligheid met elkaar staan voorop!

Bron: 'Haal op gelijk 1975-1999' en www.zeekadet.nl

De Gouteyck

Roeisloep *De Gouteyck* heeft al een flinke reis achter de rug. Ooit begonnen in de kleuren geel met blauw en gesponsord door Heerma, kreeg ze een flinke make-over toen via een kennis Mammoet aan boord werd gehaald. De sloep werd helemaal opgeknapt, zwart met een rode streep, en met een hecht vriendenteam aan de riemen werd er jaren achter elkaar over het water geknald – met als hoogtepunt: winst op de HT in 2015!

Fast forward naar nu: Mammoet is geen sponsor meer, en *De Gouteyck* vaart sinds dit seizoen in een frisse blauw-rode kleurstelling. Die komt bij Redwise vandaan, een van onze huidige sponsors. En het team? Dat is bijna helemaal nieuw. Van het oude *Gouteyck*-team zijn er nog maar drie over; de rest bestaat uit eerste- en tweedejaars studenten en één derdejaars student, die vol energie aan hun eerste seizoen zijn begonnen. Zelfs onze stuur is dit jaar voor het eerst aan het roer. Ervaring is dus (nog) schaars, maar motivatie hebben we in overvloed. We hebben inmiddels twee wedstrijden geroeid in de Heren 1 Klasse. Vechten op de Vecht ging goed met een mooie 75,67 watt op de teller. De HKS een week later viel wat tegen, maar leverde genoeg leerpunten op.

Met een fit en gretig team kijken we uit naar de rest van het seizoen en natuurlijk de HT. Als *De Gouteyck* gaat varen gaat de zon schijnen.

Arad

De *Arad* is een houten sloep die in 1920 in Dublin is gebouwd als reddingsboot voor een vissersschip. Later kwam de boot naar Amsterdam, waar zij dienstdeed als rondvaartboot. Daarna werd de sloep ingezet als werkboot in Den Helder, onder andere te gebruiken bij het schilderen van marineschepen.

Sinds 1988 ligt de *Arad* op Terschelling en wordt erin geroeid. De sloep is inmiddels omgebouwd tot een herensloep met acht roeiplaatsen. Wij behoren tot de weinige roeiteams van het eiland die meedoen in de Hoofdklasse Heren. Dat betekent dat we uit een beperkt aantal wedstrijden kunnen kiezen om te roeien. Slechts negen wedstrijden zijn er per jaar genomineerd voor het hoofdklassement.

In 2025 staan onder andere de volgende wedstrijden op het programma: Vechten op de Vecht, Slag om de Zaan, Lemmer, Kaagrace, Urk, Zwartewaterrace, Langweer, MPM en natuurlijk de HT. We zijn altijd op zoek naar nieuwe roeiers. Lijkt het je leuk om mee te doen of wil je eens kijken of het iets voor je is? Neem gerust contact op voor een proeftraining.

Ladykiller

Het kleine zwarte sloepje de *Ladykiller* uit 1946 is nog de enige 6-riemer die West Terschelling als thuishaven heeft. Ze is oorspronkelijk gebouwd als reddingssloep en heeft een rijke geschiedenis.

Ze wordt op dit moment bemand door een damesteam dat in 2023 na de HT is ingestapt. Na een bovenverwachting goed geroeide HT-race van 2024, waarbij vijf van de zes dames hun eerste HT roeiden, zijn we het seizoen begonnen met een zinkend sloepje. Inmiddels is ze na wat hulp weer dicht en zijn ook wij begonnen aan het jubileumjaar van de HT. Wij hopen nog vele HT-races mee te maken met onze *Ladykiller*. Iedereen heel veel succes deze HT en verder dit seizoen!

Schotse Vier

Dit jaar is het 50-jarig geleden dat de eerste HT werd geroeid. De roeisloep *Schotse Vier* was er in 1975 nog niet bij, maar het roeiteam Schotse Vier is wel ontstaan uit de roeiers van de eerste HT-race, namelijk uit roeiteam OKA18, dat in 1975 & 1976 zo nog heette, maar in 1977 overging in roeiteam Schotse Vier.

In 1982 werd de huidige sloep de *Schotse Vier* aangekocht, die op de Faeröer Eilanden werd aangetroffen. Sindsdien werd de HT daarin drie keer gewonnen, nl. in 1982, 1986 en 2005. Dit jaar doet de *Schotse Vier* voor de 44ste keer mee. Wat een toeval is dat want in 2023 en 2024 werden we beide keren vierde. Uiteraard willen we graag de top 3 in, en daar gaan we ook voor.

Leuk om te vermelden is dat van twee van het huidige team de vader en de opa de ook de eerste HT geroeid en gestuurd hebben en daarna nog ca. tien jaar in dit team zaten.

Het huidige team (incl. reserves) bestaat uit: Cees Mier, Willem Roos, Pieter Groot, Ted Huuskes, Tjalf-Jan Smit, Lex Donders, Daan van Zandwijk, Thomas de Witt (kleinzoon Jaap Roos), Arjen Mier, Hessel v/d Zee, Jan-Willem Buren, Willem Buren, Jan Smit (Olie) en Jacob Haan (zoon Floris Haan).

De Houtman: Klassiek karakter, jonge kracht

In een studentenhuis in Midsland wordt met grote happen een pan pasta leeggegeten. “Carb-loading”, grapt een van de jongens. Een van de roeiteams van de Willem Barentsz Studentenvereniging (WBS) komt samen een dag voordat ze afreizen naar Lemmer voor een voorbereidende wedstrijd. Hun doel? Klaarstomen voor de HT-race – en dat doen ze dit jaar voor het eerst in de *Houtman*.

De *Houtman* is geen standaard sloep. Gebouwd in 1908, ooit een reddingssloep, nu een robuuste houten bak vol geschiedenis. In 1975 deed hij mee aan de allereerste HT. En dit jaar is hij terug, met een groep jonge studenten als bemanning. “We kwamen zonder sloep te zitten en de *Houtman* lag nog bij school. Toen dachten we: waarom niet?”

Niet per se uit luxe, maar uit noodzaak. Vorig jaar roeiden ze nog in de *Cornelis Douwes*, maar daar roeit dit jaar een ander team in. Toch vonden de jongens dat niet echt een probleem. “Het voelt echt als een eer om in deze sloep te mogen roeien. Je deelt in iets dat al decennialang geschiedenis schrijft. En als je dan met je rug en schouders tegen elkaar aan zit te bloeien in een houten bak van meer dan honderd jaar oud, ja... dan voel je het wel.”

Het roeien in de *Houtman* is fysiek zwaar. Waar veel teams tegenwoordig kiezen voor lichtere, moderne polyester sloepen, is dit een ander verhaal. “Het is pittig om ‘m op gang te krijgen, maar als hij eenmaal vaart maakt, dan beukt hij ook echt door het water”, vertelt een van de roeiers. “Je zit echt krap – voetenbankjes zijn beroerd, alles piept en kraakt, en je schouders zitten vol blauwe plekken.”

Toch is het enthousiasme voelbaar. De jongens zijn eerlijk over de uitdagingen, maar ook trots. “In deze sloep hebben onze voorgangers geroeid. Oud-studenten van 60, 70 jaar hebben hier ingezet. Dat is toch mooi?”

De voorbereiding verliep niet altijd even soepel. “Twee keer per week trainen is het streven, maar dat lukt lang niet altijd met z’n allen,” zegt een van de jongens. “We hebben pas twee trainingen gehad met het volledige team. Maar

goed, we hebben wel flink gegeten”, voegt een ander lachend toe. “Dat is ook trainen, toch?”

Serieuze voorbereiding is er wel degelijk: hardlopen, krachttraining en hier en daar wat minder roken en drinken. “En de avond ervoor altijd pasta, op de wedstrijddag zelf pannenkoeken – een goede bodem.”

Het doel? “Als wij de finish overkomen en iedereen leeft nog, dan is het geslaagd”, klinkt het droog. Maar stiekem hopen ze op meer. “We willen graag de snelste WBS-sloep zijn. Dat zou wel mooi zijn, in deze oude sloep.”

Ze zijn niet bang voor een beetje wind en stroming. “Een beetje golfslag is juist mooi. Je moet er tegenaan beuken met deze sloep. En als eilanders weten we waar de zandbanken liggen, daar kunnen we misschien nog wat winst pakken.” En ook de derde helft wordt niet vergeten. “De race is zwaar, maar daarna is het feest. Bier drinken, verhalen delen, de ontlasting – dat hoort erbij.”

Op de vraag waarom ze dit doen, volgt een stil moment. “Het is het teamgevoel”, zegt iemand. “Je weet dat iedereen tot het uiterste gaat. Je zet met elkaar iets moois neer en niemand laat elkaar vallen.”

Een man met een missie: Stuurman van *Benwyvis* Jan van Rees

Al tien keer won stuurman Jan van Rees uit West met roeisloep *Benwyvis* de loodzware HT-race: zes keer met de dames, vier keer met de heren. Een topprestatie. Ook dit jaar gaan ze voor de overwinning. Wat maakt hem tot een winnende stuurman van een winnend team? Het antwoord ligt in ervaring, fanatisme, vertrouwen en vooral: een ijzersterk plan met een missie.

Kennis van het water

Ruim 21 jaar werkte Jan (tweede van links op de foto) bij Rijkswaterstaat, waar hij de betonning verzorgde op de Noordzee en de Waddenzee. Boeien leggen, stromingen lezen, onzichtbare lijnen volgen, dat was zijn werk. Nu is hij torenwachter op de Brandaris, maar de kennis van het water zit diepgeworteld in hem. En dat maakt hem als stuurman bijna onverslaanbaar. "Ik ken de Waddenzee als mijn broekzak. Dat is natuurlijk een groot voordeel."

Record

Hoewel hij zelf weinig geroeid heeft, was hij als jonge knul al te vinden in een sloep. Op de kustvaartschool roeide hij stukjes mee, maar een hele HT-race zat er niet in. Pas later werd het serieus. Toen het dames-team van *Benwyvis* hem vroeg het roer over te nemen, legde hij direct zijn voorwaarden op tafel: strak, gefocust en alles voor de winst. "Anders doe ik het niet." Het klikte. Met acht roeisters in een Land Rover, onderweg naar roeiwedstrijden van Zeeland tot Harlingen, als voorbereiding op de ultieme race. Zes HT-overwinningen op rij volgden, een record in de geschiedenis van dit grootse evenement.

Alleen maar winnen

Later volgden de mannen. "We wilden een team bouwen dat alleen maar wil winnen", vertelt Jan. "Minstens drie maanden lang geen bier, geen afzeggingen en keihard trainen." De eerste HT-race met het nieuwe herenteam werd direct gewonnen. Inmiddels staan ze op vier overwinningen en dit jaar gaan ze voor de vijfde.

Elkaar vertrouwen en scherp houden

Al zit het geheim niet alleen in het trainen of de stuurmanskunst. Het zit in het hele plaatje, in de techniek en in de rust aan boord, zegt Jan. "Je moet je

eigen race varen. Niet kijken naar de rest, gewoon je eigen plan volgen." Bovendien is er Jitze, de 'riemendokter'. "Hij ontwerpt onze riemen zelf: lichter, efficiënter en krachtiger, helemaal op maat tot op de millimeter. En we blijven verbeteren: slagtempo, zitposities, aanpassingen op de golven, alles wordt geanalyseerd." Het team is een hechte eenheid, een vaste kern, met jarenlange vriendschappen en wederzijds vertrouwen. "Je moet elkaar niet alleen kunnen vertrouwen, maar ook scherp houden. Alles bij elkaar maakt ons een winnend team."

Missie

Andere teams vragen hem weleens: 'Hoe doen jullie dat, in het laatste stuk door het Schuitengat?' Jan glimlacht dan en antwoordt: "Wij roeien naar huis. Jullie niet." Want uiteindelijk is dat wat Jan doet: hij brengt zijn teams thuis. Snel, strak, gedreven en met maar één missie: winnen. Tien keer was het al raak. En zolang Jan op de boeg van de *Benwyvis* staat, lijkt er geen einde te komen aan die indrukwekkende reeks. "Zolang ik stuurman ben, wijken we niet van onze koers."

Benwyvis. Een bijzondere naam die verwijst naar de Schotse berg Ben Wyvis, wat in het Gaelic 'edele berg' betekent. "Voor mij staat die naam voor kracht, koersvastheid en thuiskomen."

Jeugdroeien:

“Dankzij alle steun hebben we het nu goed voor elkaar”

Het was vorige maand weer een prachtig gezicht, de jaarlijkse strijd om de Jo Krul-bokaal op het Duinmeertje van Hee. Op woensdagmiddag 16 april namen maar liefst dertien teams van leerlingen uit groep 7 en 8 van de vijf eilander basisscholen het tegen elkaar op in twee kleine, lichte roeisloepjes. Hester Roos-Blikman, namens de Terschellinger Roeivereniging medeorganisator van het schoolroeien, kan er intens van genieten. “Je haalt de kinderen op die manier achter de scherpjes vandaan, dat vind ik heel belangrijk. En het zorgt voor nieuwe aanwas, want zo maakt een hele nieuwe eilander generatie kennis met de roeisport.”

Samenwerken

En dat is mooi, want roeien is natuurlijk een echte eilander traditie, zegt Hester. “Wanneer je hier als kind opgroeit, hoort het er gewoon bij, toch? Bovendien leren de kinderen dankzij het roeien wat het is om samen te werken. Omdat de sloepjes vrij licht zijn, ga je schommelen als je zomaar wat doet. Maar als je goed naar elkaar kijkt en luistert, dan hou je de boot recht en ga je sneller. Zo leer je dat je met z’n allen verantwoordelijk bent voor het resultaat. Je doet het echt samen, als team. En verder is het gewoon leuk en gezond om lekker bezig te zijn in de buitenlucht. Ik word er zelf altijd gelukkig van als ik op het water ben.”

Veel plezier

Want als je, zoals Hester, een kantoorbaan hebt, is het heerlijk om ‘s avonds nog even actief te zijn in een roeisloep. Hester werkt als medewerker Belastingen & WOZ bij de gemeente Terschelling, waar ze het erg naar de zin heeft. “Maar van alleen maar binnen zitten word ik niet blij, ik wil ook fysiek iets gedaan hebben. Daar komt bij dat roeien ook gewoon leuk en gezellig is.” Hester roeit in de *Doeke Doeksen*, de sloep van de gemeente. “We zijn een damesteam met een relatief zware sloep. Dat is dus iedere keer een taaie haal, ook omdat we een stuk langer onderweg zijn dan de lichtere sloepen. Maar dat houdt ons niet tegen hoor! De FSN-sleepwaardes zorgen ervoor dat we gelijkwaardig behandeld worden. We

doen op ons niveau ons best en daar hebben we veel plezier in.” Lachend: “Al is het bij ons, net als bij de rest, bij de HT ook bloed, zweet en blaren. Na afloop ben je er wel even klaar mee, maar de week erna begint het toch weer te kriebelen.”

Beheer en onderhoud

Ook voor Hester was het schoolroeien de eerste kennismaking met het roeien. “Destijds roeiden we nog met de oude vletjes in de haven. En hoe spannend dat ook was, ik vond het meteen leuk. Daarna heb ik jaren niet geroeid, al ben ik altijd wel blijven sporten. In 2002 heb ik kort geroeid in de *Noach*, een zesriemer, maar toen ik zwanger was, ben ik gestopt. In 2013 heb ik het weer opgepakt bij de gemeente.” Toen haar kinderen oud genoeg waren voor het schoolroeien, raakte ze bij het jeugdroeien betrokken. “Ik zag dat de twee sloepjes wel wat liefde en aandacht konden gebruiken. Samen met juf Arine van der Zee, een vriendin van mij, hebben we beide sloepjes schoongemaakt en opgeknapt. En daarna ben ik blijven hangen. Ik had natuurlijk zelf al wat met roeien, dus zei ik: laat mij het beheer en onderhoud maar doen van de jeugdsloepjes. En als ik hulp nodig heb, horen jullie het wel.”

Subsidie

Dat het jeugdroeien ook maatschappelijk belangrijk is, bleek twee jaar geleden toen het jeugdroeien een mooi subsidiebedrag kreeg van het Iepen

Mienskipsfûns.

“We hadden destijds echt geld nodig voor groot onderhoud”, vertelt Hester. “De sloepjes lagen altijd buiten, daar viel niet tegenaan te schilderen. Ik heb contact gezocht met Edwin Zijlstra, de projectadviseur voor de Wadden-eilanden, en hij heeft ons bij de aanvraag geholpen. Het jeugdroeien vinkt natuurlijk heel wat vakjes aan: gemeenschapszin, traditie, de jeugd in beweging krijgen, noem maar op. Daarnaast hebben we cofinanciering van de gemeente aangevraagd én gekregen, en een verzoek ingediend bij het Dirk Mentzfonds dat ook royaal is ingewilligd.”

Postdeksel, trailers en nieuwe dekzeilen

En dat was nog niet alles: het jeugdroeien ontving vervolgens ook de LF2028 aanmoedigingsprijs. “Dat was geweldig natuurlijk. Van het geld hebben we een nieuw postdeksel kunnen laten maken en twee trailers kunnen aanschaffen, zodat de sloepjes nu verrijdbaar zijn en goed op te slaan. Ook hebben we dekzeilen laten maken zodat ze in principe droog kunnen staan. Dat maakt het onderhoud veel beter te doen. Verder hebben we vorige maand bij de Jo Krul-bokaal voor het eerst de nieuwe walkietalkies gebruikt van de buurtsportcoach, en dat werkte heel fijn. Dankzij al die steun hebben we het nu goed voor elkaar en kunnen we weer heel wat jaren vooruit. En is de nieuwe aanwas voor de HT dus gegarandeerd!”

Vrouwen van het eerste uur

Edith Roos en Paulien Kooijman

Het eerste Terschellinger damesroeiteam, in 1984

Wat ooit begon met uitsluiting, tegenstand en twijfel, is inmiddels uitgegroeid tot een traditie vol verbondenheid, kracht en trots. De deelname van vrouwen aan de HT-race is geen uitzondering meer, het is vanzelfsprekend geworden. Vrouwenteams vormen het levende bewijs dat grenzen verlegd kunnen worden. Edith Roos (rechts) en Paulien Kooijman, twee pioniers van het eerste uur, delen hun verhaal.

“Dit wil ik ook”

Roeien zit bij Edith in het bloed. “Het begon voor mij aan de haven van West-Terschelling. Ik was nog een kind en stond ademloos te kijken hoe de mannen roeiden. Mijn vader, Jaap Roos, was stuurman van de legendarische OKA18. Het waren stoere mannen met brede schouders en sterke armen, vaak gewend aan zwaar lichamelijk werk. Roeien was iets voor de grote mannen. Maar ik voelde toen al: dit wil ik ook.” Voor Paulien begon het avontuur via haar werk. “Een collega vroeg of ik mee wilde roeien in het vrouwenteam. Dat leek me geweldig, maar ik twijfelde vanwege mijn gevoelige rug. Voor de zekerheid ging ik naar huisarts Piet Smit, zelf een fanatiek roeier. Hij zei meteen: ‘Juist gaan roeien! Dat is hartstikke goed voor je rug.’ En hij had gelijk.”

Koffie mee

Voor Paulien was alles nieuw en ze vond het geweldig. “We hadden een hecht team. Tijdens trainingen namen we soms koffie of thee mee. Dan lagen we stil bij een boei om iets te drinken. Op een keer kwam Hessel Wiegman langs om polshoogte te nemen. De torenwachters hadden onze sloep al een tijd zien stilliggen en dachten dat we in nood zaten.” Paulien heeft 34 jaar lang geroeid en roeide maar liefst dertig keer de HT-race uit. De laatste jaren roeide ze in de Ladykiller. “Die sloep was een halve meter te kort om prijzen mee te kunnen winnen, maar dat maakte ons niets uit. We hebben nooit de HT-race gewonnen. Voor ons ging het om het plezier, het afzien en het samen lachen na afloop in de kroeg.”

Pure teamsport

Zowel Edith als Paulien benadrukken dat roeien pure teamsport is. “Als de één er even doorheen zat, trok de ander net wat harder”, zegt Edith. Paulien is haar man Willem eeuwig dankbaar. “We trainden wel drie keer per week, en ondanks een drukke zaak en een jong kind stond hij altijd achter me.” Voor Paulien bracht roeien ook rust. “Zodra je in de sloep stapt, valt alles van je af. Alleen het ritme van de riemen, het water en de stilte tellen dan nog. Vooral tijdens zonsondergang was het magisch. En op 4 mei hielden we om acht uur de riemen altijd stil en omhoog. Midden op zee een zeemansgroet en oorverdovende stilte. Kippenvol.”

Tegendeel bewijzen

De HT-race, ontstaan in 1975 uit een weddenschap in een kroeg tussen eilanders en zeevaartstudenten, was jarenlang alleen voor mannen. De organisatie vreesde dat vrouwen de loodzware tocht niet aankonden en zelfs niet zouden overleven. In 1982 besloot een Harlinger damesploeg om buiten mededinging mee te doen. Deze vrouwen wilden het tegendeel bewijzen. Ze mochten officieel niet starten, maar deden het toch. De ploeg roeide alle 34 kilometers naar Terschelling, zonder ondersteuning of erkenning. En: ze kwamen aan! Ze bewezen dat ook vrouwen thuishoren op het water.

Eerste eilander damesploeg

Twee jaar later volgden de eilandvrouwen, onder wie Edith en Paulien. Edith was destijds pas vijftien en zat nog op de mavo. “Mijn vader zei: ‘Zij moet mee.’ En zo kwam ik in de allereerste Terschellinger damesploeg die de HT-race roeide. Er bestond toen nog geen officiële vrouwenwedstrijd. Dat wij die overtocht haalden, was op zich al een prestatie van formaat.” Paulien vult aan: “Onze ploeg bestond vooral uit vrouwen die werkten in de Stilen, toentertijd Avondrood.” Edith: “Later roeide ik met de *TomTom*-ploeg. Het vrouwenroeien groeide uit tot een volwaardige klasse. In 2019 deden maar liefst 39 damesteams mee aan de HT. Vrouwen doen niet alleen mee, ze strijden ook volop om de winst.”

Een manier van leven

Volgens Edith ademde haar ouderlijk huis vroeger roeien. “Mijn zus Frederika roeide, mijn moeder werkte tijdens de HT bij de EHBO-post en mijn vader was stuurman. Hij leerde ons discipline en techniek. Na elke race praatten we uren na over hoe het gegaan was.” Inmiddels is Edith terug op Terschelling én terug op het water. Samen met haar zus traint ze opnieuw. “Zodra ik de riem weer vasthield, voelde ik: ik ben thuis.”

Onmisbaar

Voor beide vrouwen is roeien meer dan sport. Het is traditie, verbondenheid en strijd met jezelf, de elementen en elkaar. “Wij hebben het voorrecht gehad om het pad te mogen effenen”, aldus Edith. “En nu zien we jonge vrouwen opstaan. Sterk, vastberaden en bovenal onmisbaar op het water.”

Kees Kuiken

Roeien in een Kuikensloep:

“In een polyester sloep maak je een andere slag”

De historie van de Kuikensloep begint op Terschelling. Deze achtpersoons polyester roeisloep is ontworpen door Kees Kuiken, oud-docent aan het Maritiem Instituut Willem Barentsz (MIWB). De eilander sloepen *Cornelis Douwes*, *Egbert Wagenborg* en *West-Arvada* zijn gemaakt volgens zijn ontwerp.

Over de golven heen

Het Kuikenontwerp heeft zeker voordelen, vertelt Sam Kooijman, student aan het MIWB: “Ik roei in de *Egbert Wagenborg*, een van de twee Kuikensloepen van de zeevaartschool en het enige damesstudententeam. Omdat een Kuikensloep heel licht is, gaat hij over de golven heen en hoef je met roeien minder gewicht te verplaatsen. De sloep is flexibel, er zit meer beweging in en met roeien maak je een andere slag. In een Kuikensloep voelt de slag vaak lichter aan dan in een houten sloep. Ik zit op stuurboord slag en dat bevalt me erg goed. Tijdens het roeien ben ik niet bezig met alles wat zeer doet aan mijn lijf, ik wil gewoon elke slag goed roeien.”

Nieuw vakgebied

Hans-Jacob van Schoonhoven, eveneens student aan het MIWB, is sinds augustus 2024 stuurman van het herenstudententeam in de andere sloep van de zeevaartschool: de *Cornelis Douwes*. “Wat ik bijzonder vind aan de Kuikensloep, is dat hij op Terschelling is ontworpen en is getest op de zee rond de Waddeneilanden.” Voor Hans-Jacob wordt het zijn eerste HT-race als stuurman. “Hiervoor heb ik twee jaar geroeid in de oude reddingboot De Rijp en daarna was het plan om te gaan roeien in de *Cornelis Douwes*. Maar na één roeitruining vroegen de jongens of ik stuurman zou willen zijn. Het roeien mis ik wel, maar de positie van stuurman houdt mij scherp en ik leer een nieuw vakgebied. Het mooiste van stuurman zijn vind ik om het team goed in slag te houden en alle koppen dezelfde kant op te krijgen.”

Onderdeel van mijn leven

Elly Bolt zit al iets langer in een Kuikensloep, 33 jaar om precies te zijn. Vanaf 1992 roeit ze met het vrouwenteam in de *West-Arvada* en vanaf 2008 is ze stuurvrouw van dit team. In deze afgelopen 33 jaar heeft de *West-Arvada* als damesteam vier keer de HT gewonnen. “Roeien is letterlijk en figuurlijk een groot deel van mijn leven. Omdat ik alvast een beetje wil afbouwen, wisselen Annriëtte van Duivenbode en ik het sturen af bij trainingen en roeiwedstrijden. Vorig jaar heb ik mijn laatste HT gestuurd, vanaf dit jaar is Annriëtte de vaste stuurvrouw tijdens de HT. Al ga ik dit jaar natuurlijk wel met de volgboot mee. Mocht er iets zijn, dan stap ik zo over.” Een voordeel van een polyester sloep is dat hij minder onderhoud vraagt dan een houten sloep, vindt Elly. “Het voordeel van een houten sloep daarentegen is dat hij nog een stuk doorgaat wanneer je stopt met roeien. Een polyester sloep ligt dan meteen stil en is ook windgevoeliger. Maar hier houd je met het roeien natuurlijk rekening mee.”

Historie

De eerste Kuikensloep, de *Cornelis Douwes*, werd begin jaren '90 met de hulp van zeevaartschoolstudenten gebouwd. Na een proefvaart bleek dit ontwerp, een polyester sloep met een dubbele bodem en twee luchtkasten, goed te voldoen. Hierna wilden de studenten een tweede sloep bouwen, dat werd de *Egbert Wagenborg*. Omdat de Kuikensloepen goede resultaten behaalden bij wedstrijden, werden hierna meerdere sloepen in opdracht gebouwd, zoals de *West-Arvada*. Toen Kees Kuiken naar Australië emigreerde, stopte de productie en werd de mal afgedankt. Via Reeuwijk kwam deze mal in Zwartsluis terecht. Er werd een doorstart gemaakt met de bouw van ‘de Kuikens’. De originele mal werd vervangen door een nieuwe en er werden naast acht- ook zespersoons sloepen gebouwd. Vandaag de dag vindt de productie plaats in Deventer.

Mooiste moment

Wat het mooiste moment is tijdens de HT? Hans-Jacob: “Voor ons is de HT een thuiswedstrijd. We komen binnen in onze haven en dan zie ik mijn ouwelui op de kade staan, dat vind ik heel speciaal.” Sam: “In die laatste meters pers je al je laatste energie eruit en wanneer je finisht, kom je echt thuis. Het mooiste moment vind ik dat je daarna om je heen kijkt en je de juichende menigte ziet.” Elly vult aan: “Maar ook het publiek op de dam. Dat vind ik spectaculair, die mensen heb je echt nodig op dat laatste stukje.”

Van jonge roeister tot gedreven voorzitter: Frederika Roos

Roeien zit diep in de genen van Frederika Roos. Als kersverse voorzitter van de Roeivereniging Terschelling heeft ze niet alleen grote uitdagingen voor de boeg, maar ook prachtige herinneringen die haar motivatie versterken.

"Toen ik vijftien was, begon het allemaal", vertelt Frederika. "Mijn vader, Jaap Roos, was stuurman van de *OKA18*. Bij ons thuis ging het altijd over roeien. Hij speelde een cruciale rol in mijn liefde voor deze sport." Frederika's vader inspireerde haar niet alleen met verhalen, maar ook met daadkracht en doorzettingsvermogen. Ondanks een ongeluk waarbij hij zijn been verloor, bleef hij nauw betrokken bij het roeien en hielp hij teams van Terschelling, Vlieland en Harlingen om hun roeitechniek te verbeteren.

Mooie herinneringen

Zelf begon Frederika in 1987 te roeien in damessloep de *TomTom*, en later in de *Katowice*. "In die sloep wonnen we in 1989 de HT. Later kwamen de gouden jaren met de *Benwyvis*, waarin we zes keer op rij de HT wonnen en zelfs Nederlands kampioen werden. Dat was een geweldige periode", glundert ze. Een van Frederika's favoriete herinneringen komt uit 2007, toen haar damesteam in de *Benwyvis* deelnam aan een pittige editie van de HT-race. "We hadden goed getraind en wilden absoluut winnen. Vlak voor de haven lukte het ons zelfs om het mannenteam van de *Razende Snol* in te halen, én als eerste team de haven van Terschelling binnen te varen. Dat was natuurlijk ontzettend kicken, we waren door het dolle heen", vertelt ze met een brede glimlach.

Bijzondere training en thuiskomst

Ook de herinnering aan meneer Doeksen van Rederij Doeksen koestert Frederika. "We hadden hem gevraagd om een keer onze stuurman te zijn. Het tellen ging misschien niet helemaal perfect, maar het was geweldig om hem in onze sloep te hebben. Hij was enorm betrokken bij het roeien op het eiland en dit maakte de training heel speciaal." Andere mooie herinneringen voor Frederika zijn de bijzondere thuiskomsten na succesvolle wedstrijden. "Zoals de keer dat we Nederlands kampioen werden en tijdens onze terugvaart met de Friesland ineens werden begroet door de *Arad*, die ons tegemoet kwam roeien. Dat was

ontzettend mooi en indrukwekkend. Zulke momenten maken het roeien voor mij onvergetelijk."

Uitdagingen

Sinds januari is Frederika voorzitter van de vereniging. Samen met Albertine Mier en Jacoba Haan vormt ze het bestuur. "Het voorzitterschap brengt meteen flinke uitdagingen met zich mee", zegt ze. De vereniging moet namelijk hun sloepenloods verlaten en zoekt intensief naar alternatieven. "We zijn in overleg met de gemeente en de Museumwerf om samen iets nieuws te realiseren. Daarnaast zijn we natuurlijk heel druk met de organisatie van het HT-feest en de activiteiten rondom het jubileumjaar, én moet er drie keer per week getraind worden. Het is pittig, maar samenwerking maakt het draaglijk en zorgt ook voor verbinding."

Betekenis van roeien

Frederika vindt juist de kracht van het roeien en de HT-race in de verbinding tussen mensen. "Roeien is voor mij vrijheid, je hoofd leegmaken, en bovenal een teamsport. Samen ergens naartoe werken en mooie prestaties neerzetten, zoals vorig jaar toen we tweede werden tijdens de HT met de *OKA18*, dat is onbeschrijfelijk." Met haar gedrevenheid, een dosis humor en warme herinneringen aan haar vader staat Frederika klaar om het roeien op Terschelling verder te versterken. "Het roeien hoort bij Terschelling. Ik ben dankbaar dat ik eraan mag bijdragen om deze prachtige traditie levend te houden en toekomstbestendig te maken."

Betrokkenheid eiland

Frederika benadrukt de steun van lokale ondernemers en bedrijven, en de samenwerking met de Gemeente Terschelling, Rijkswaterstaat en de HT-organisatie, die essentieel zijn om deze evenementen te kunnen organiseren. "Veel bedrijven en organisaties steunen ons, in wat voor vorm dan ook. We zijn ontzettend blij met onze lokale sponsors; zonder hen zouden we niet kunnen bestaan."

Frederika besluit met een positieve blik vooruit: "We hopen dit jaar een geweldig jubileumjaar te beleven én met ons team weer een mooie prestatie neer te zetten tijdens de HT."

OKA18

Ons team bestaat uit in totaal dertien personen met aan bakboord Jacoba Haan, Marleen van Heuvelen, Annelies Planting, en Renske Schroor. Aan stuurboord Tessa Reinders, Sascha Hek, Joanna Damstra en Simone Verlaan. Stuurvrouw is Frederika Roos en de reserveroeiers zijn Tosca Abrahams Edith Roos, Tessa Kooijman en Roos Lachi. We roeien sinds vorig jaar met deze sloep. De sloep is van het type Whaler en gebouwd in 1954. De sloep is afgelopen winter grondig onderhanden genomen door Jacob Haan en het team. Het team is een mooie mengeling van zeer ervaren en minder ervaren roeisters. Eén van onze roeisters, Sascha Hek, roeit bijvoorbeeld voor de eerste keer de HT. Onder ons dit jaar ook twee jubilarissen, te weten Renske Schroor (25e keer HT) Jacoba Haan (15e keer). We hopen op een mooie HT en een beetje wind de 30e mei!

Foto: Marjolein van Roosmalen

SEACCAST

“Roeien zit in je bloed en dat kruipt waar het niet gaan kan”

Renske Schroor en Arjen Mier vieren dit jaar ook een persoonlijk jubileum

Bij deze jubileumeditie van de HT zullen 146 sloepen uit de haven van Harlingen vertrekken richting Terschelling. Ze gaan niet alleen onderling de strijd met elkaar aan, maar ook met de natuurlijke elementen. En die zijn elk jaar weer anders: de zee, de wind, de stroming en de temperatuur.

Kriebelen

Maar wat voor weer het ook is: roeien zit in je bloed en dat kruipt waar het niet gaan kan, vertelt Renske Schroor, die dit jaar haar **25e HT** roeit. “Ook al ben ik nog zo kapot na de wedstrijd, dat gevoel wanneer je de eindstreep hebt gehaald overheerst altijd. Daarom stap ik elk jaar weer in de sloep. En als je de HT wint, dat is natuurlijk helemaal geweldig. Toen ik bij de *Benwyvis* roeide, hebben we de HT zes keer achter elkaar gewonnen, fantastisch. Zodra de trainingen starten, begint het bij mij te kriebelen. Het is zelfs zo erg dat als ik niet mee kan doen aan de HT, dan zie je mij ook niet op de haven, op de volgboot of in de HT-tent. Dat kan ik niet.”

Oude lullen bankje

Arjen Mier zou eigenlijk vorig jaar zijn **30e HT** roeien, maar viel tijdens het trainen uit vanwege een rugblessure. “Dat was enorm balen. Dit jaar wordt mijn 30e editie en de laatste. Dat ik ga stoppen heb ik vaker geroepen, maar na dit jaar is het mooi geweest.” Arjen heeft

al die jaren bij het herenteam van de *Schotse Vier* geroeid. Drieëntwintig jaar zat hij op slag en gaf hij het tempo aan. De laatste jaren roeit hij voorin de sloep, of zoals hij dat zelf zegt: “Op het ‘oude lullen-bankje’”. Lachend: “Heerlijk is dat. Verder naar voren kan ik niet in de sloep, dan ga ik over de rand. Dus het is ook tijd dat ik eruit ga.”

Automatisme

Renske roeit sinds een aantal jaar bij het damesteam van de *OKA18* en zit samen met Simone op de slagpositie. “Simone en ik roeien al lang samen. Wij hoeven niet constant naar elkaar te kijken, het tempo aangeven is een soort automatisme geworden. Je voelt gewoon hoe de sloep door het water gaat en welk ritme nodig is. Bij slecht weer communiceren we wel met elkaar, als de slag wat korter moet of juist wat langer bijvoorbeeld. We zijn goed op elkaar ingespeeld, niet

alleen Simone en ik op slag, maar ook ons hele team.”

Sport met passie

Op de vraag waarom het roeien zo mooi is om te doen, weet Arjen niet meteen antwoord te geven. “Dat zit gewoon in je”, zegt hij uiteindelijk. “Het is hard werken en je zet je blik op oneindig. Daarnaast geeft zo’n prestatie leveren een kick, en inderdaad het feestje erna is ook wel leuk.” Voor Renske is roeien vooral een passie en een sport: “Roeien zit echt in mijn lijf en het is een heerlijke uitlaatklep.”

Andere eilander jubilarissen

Doeke Doeksen:

Hester Roos-Blikman 10x
Jacoba de Graaf-Meuldijk 20x

West Arvada:

Martien Verduijn 15x

Benwyvis:

Jauke Hek 25x

Schotse Vier:

Cees Mier 10x
Jacob Haan 25x

OKA18:

Jacoba Haan 15x

Arad:

Iense Roos 20x

HT-feest

Sinds 2006 organiseert de Terschellinger Roeivereniging (TRV) het HT-feest. Met organisator Sjierk Bijma begon het allemaal in Bar Dancing Dellewal, daarna is het eenmalig verplaatst naar Bar Dancing Actania. Actania bleek echter veel te klein voor zo’n feest, waardoor de helft van de roeiers buiten stond. Daarna is het plan ontstaan om een feesttent op de Werkhaven te plaatsen. Sjierk heeft dit nog een paar jaar georganiseerd en heeft daarna het stokje overgegeven aan de TRV.

Het programma in de HT-tent startte op vrijdag na de race, hier stond een roeiersmaaltijd klaar die werd opgescheept door de Vrouwen van Nu. Voor de feesttent vond dit plaats in de klaslokalen van de Zeevaartschool. De roeiersmaaltijd bestaat al een aantal jaar niet meer en er wordt elders gegeten. Op zaterdag worden de laatste voorbereidingen getroffen voor het HT-feest dat ‘s avonds plaats gaat vinden. De HT-tent is open vanaf 19.00 uur, om 19.30 uur start het officiële gedeelte. Hierin worden alle jubilarissen naar voren geroepen vanaf 10 jaar deelname, volgens 15, 20, 25, enzovoort.

Het hoogtepunt van de avond is natuurlijk de prijsuitreiking van de HT-roeirace. Door de uitgebreide berekening van stroom, roeitijden, getij, CW-waardes, etc. duurt deze uitslag altijd een dag. Hierdoor stijgt de spanning in de tent. Bij de dames mag tegenwoordig de top 8 op het podium komen, bij de heren is dit de top 12. De avond wordt aan elkaar gepreut door Dirk de Boer, de voorzitter van de HT-race organisatie. Nadat de kampioen bekend is, barst het feest los, inclusief swingende dj. Mede door de vele vrijwilligers kan dit feest mogelijk worden gemaakt. Vanwege de recente afsluiting van de werkhaven was de oorspronkelijke locatie voor het HT-feest dit jaar geen optie, maar door een goede samenwerking met de gemeente kan het feest ook dit jaar weer plaatsvinden. Één ding is zeker: het HT-feest vormt een geweldige afsluiting van een geweldig evenement, en zal dit jaar vanwege het jubileum ongetwijfeld nog groter en gezelliger zijn dan andere jaren. Aan de roeiers en de organisatie zal het niet liggen!